

Lucas 24: 46-53

Preek: Grote vreugde

Hemelvaartsdag

Liturgie: Welkom
EL 142: Majesteit, groot is zijn majesteit
Begroeting
Psalm 47: 2,3
Gedicht
Luisterlied
Gebed
Lezen: [Lucas 24: 36-53](#)
Psalm 93: 1,2,3,4 (Melodie EL 410: Jeruzalem)
Overdenking
Gezang 229: 1,2,5
Dankgebed
Collecten
EL 140: 1,2,3: Kroon Hem met gouden kroon
Zegen
Gezang 456: 3

Het is een wonderlijk afscheid.

Je zou verwachten, dat de discipelen verdrietig zouden zijn.

Ze hadden al eerder afscheid van Hem moeten nemen.

Maar toen was Hij op wonderbaarlijke wijze teruggekomen uit de dood.

En nu moeten ze opnieuw afscheid nemen.

Jezus gaat naar de hemel. Hij verdwijnt voor hun ogen.

En nogmaals, je zou dan toch verwachten, dat de volgelingen van Jezus het daar moeilijk mee zouden hebben.

Dat heb je al, als je kind of je beste vriend of vriendin voor een bepaalde tijd naar het buitenland gaat.

Dan kun je nog zo hard zingen: *Afscheid nemen bestaat niet* maar als iemand weggaat, iemand van wie je houdt, dan is dat zwaar. Loodzwaar. Dat raakt je en dat doet pijn.

Maar hier, bij het afscheid van Jezus, zie ik vreugde bij de discipelen.

En niet zo'n klein beetje ook.

Het is niet glimlach, die er nog net even af kan.

Nee, hier hier is sprake van grote vreugde. Zij keerden terug naar Jeruzalem in grote vreugde.

En dat is toch wel heel bijzonder.

Dat komt toch wel heel raar over. Alsof ze blij zijn, dat Hij eindelijk weg is.

En dat is natuurlijk niet zo, want ze houden heel veel van Hem.

En toch zijn ze blij.

Hoe kan dat? Wat gebeurt hier allemaal?

Nou, laten we nog eens even goed naar dit stukje uit Lucas 24 kijken.

En dan begin ik bij vers 46.

Want daar krijgen de leerlingen de opdracht om te gaan getuigen. Zij moeten de wereld in om de boodschap van redding en genade uit te dragen. Dat moet iedereen horen.

Na die opdracht volgt er een machtige belofte. De belofte van de Vader. Jezus zal er voor zorgen dat zij met kracht uit de hemel bekleed zullen worden. Ze zullen de heilige Geest ontvangen en die zal hun helpen bij die opdracht.

En dan is er nog een derde punt, dat alles te maken heeft met die grote vreugde. En dat is de zegen,

die Jezus geeft aan Zijn volgelingen. Hij gaat zegenend heen. En die zegen wil zeggen, dat Hij ook bij hun blijft. Jezus gaat wel heen, maar Hij laat ze niet alleen.

Deze drie punten maken dat de discipelen zo blij kunnen zijn.
Die opdracht, die belofte en die zegen.
We gaan die punten maar gewoon bij langs.

En dan beginnen we met die opdracht.
De discipelen worden de wereld ingestuurd om een zoutend zout en een lichtend licht te zijn.
Ze moeten getuigen.

En je zou zeggen: dat is toch geen reden voor blijdschap.
Want daar word je toch echt niet vrolijk van om dat te gaan doen, zeg.
Ga er maar aanstaan. Hoe moet je dat doen en wat kom je dan allemaal tegen? Hoe zullen de mensen reageren en kan het ook je leven kosten?

En dan toch die blijdschap.
Ja, want weet je wat die opdracht betekent?
Dat betekent, dat Gods werk niet stopt met Jezus' hemelvaart.
Gods werk gaat door.
Het gaat zelfs over grenzen heen.
Van Jeruzalem naar Galilea, tot aan de uiteinden van aarde.
Gods Koninkrijk komt.
Zijn shalom wordt niet alleen werkelijkheid, maar ook wereldwijd.
En zij worden als volgelingen ingeschakeld bij dat werk.
Zij moeten de wereld in om te getuigen en om het licht te verspreiden.

Je zou daarbij kunnen denken aan een zaklantaarn.
Als je die aanknipt en vlak boven de grond houdt, dan zie je op de wit rondje.
En als je die lantaarn iets verder van de grond houdt, dan wordt dat rondje groter.
Hoe hoger je die zaklampt houdt, hoe groter en wijder die lichtcirkel wordt.

Dat gebeurt eigenlijk ook met Jezus' hemelvaart.
Hij vaart op als koning. Hij is de opgestane Heer en Heiland.
Hij mag gaan zitten op de troon. Hij mag regeren.
En dan valt als het ware vanuit de hemel dat licht van zijn koningschap over de hele wereld.
Vanaf zijn troon vestigt de Zoon zijn heerschappij.

Na Jezus' hemelvaart zie je daarom ook niet, dat dit kleine groepje volgelingen uit elkaar valt.
Dat zou je misschien wel verwachten. Maar niets is minder waar.

Dat groepje dat groeit alleen maar.
Er komen steeds meer volgelingen bij.
In Jeruzalem, in Galilea tot aan de uiteinden van de aarde..
De lichtkring wordt alleen maar groter.

Nou kun je inderdaad denken: Was dat nu ook nog maar zo. Want vandaag aan de dag zie je geen groei maar, maar juist een krimp. De kerk wordt kleiner en we het moeilijk. Je vraagt je af, hoe de kerk er over 20 of 30 jaar uitziet.

Toch wil ik dat wel wat relativiseren. Want als die krimp zie je hier en in grote delen van West-Europa. Maar er zijn delen in de wereld, waar de kerk groeit. Er gebeuren dingen, die je niet voor

mogelijk houdt. Mensen die met gevaar voor hun leven tot geloof komen en Jezus Christus leren kennen als hun redder.

Dat gebeurt ook en dat is een teken dat Gods werk ook nu doorgaat.

Vanuit de hemel is Hij aan het werk om Zijn koninkrijk te laten komen.

En daarin laat Hij zich niet tegenhouden door menselijke muren en systemen.

Hij breekt door alles heen en Hij kan grote wonderen doen.

Kijk, dat geeft hoop en dat maakt blij.

Dat geeft vertrouwen voor de toekomst.

Het werk ligt in zijn handen.

En dan komen we ook bij dat tweede punt. Bij de belofte van de Vader. Ze zullen met kracht uit de hemel bekleed worden.

De discipelen worden bij het werk ingeschakeld. Ze krijgen die gigantische opdracht om de wereld in te gaan. Ga er maar aanstaan.

Maar Jezus laat hun niet aan hun lot over.

Nee, Hij zal hun daarbij helpen en hun daarin leiden.

Zij zullen de heilige Geest ontvangen. De Geest, die hun kracht geeft. Die hun zal helpen als ze moeten spreken. Die hun naar plaatsen zal brengen, waar ze op dat moment nodig zijn. En die ook met hun woorden aan de slag zal gaan om het geloof in mensenharten te laten groeien.

Straks vieren we het pinksterfeest.

De Geest is inderdaad gekomen.

Uitgestort op alle vlees.

De Geest, die ook jou en mij helpt bij de taken, waar we voor staan.

Bij je taak om als gelovige iets te laten zien van je hemelse koning.

Bij je taak als ambtsdrager om te zorgen voor zijn gemeente.

Bij je taak om in je alledaagse leven iets van Gods trouw en van zijn liefde door te geven.

Bij je taak om als ouders de rijkdom van het geloof door te geven.

En dat is is machtig.

Dat je het zo kunt en mag doen.

Met en door de Geest.

God vraagt niet het onmogelijke van ons.

Hij vraagt niet om de ander te overtuigen en om er maar voor te zorgen dat die ander tot geloof komt. Want dat kunnen we niet en daar moeten we ook niet aan beginnen.

God vraagt om te getuigen. Om gewoon te laten zien, te laten horen en te laten merken dat je van Hem houdt en waarom Hij zo'n belangrijke plek in je leven heeft gekregen.

En de Geest gaat daar mee aan het werk en dan kunnen er wonderlijke dingen gebeuren.

Denk maar eens aan Lydia, die purperverkoopster.

Zij hoort op een dag Paulus preken.

En wat lees dan? Dan staat daar: En de Here opende haar hart voor de woorden van Paulus.

Dat is dat werk van de Geest, dat je vaak pas achteraf ziet.

In een gesprek kwamen er woorden naar boven, waarvan je later dacht: Hoe kwam eigenlijk op die woorden? Het was net alsof die woorden werden ingegeven. Was dat misschien het werk van de Geest?

Of je werd naar iemand geleid, die jou op dat moment zo nodig had.

Dat is allemaal het werk van de Geest, die in jou werkt en ook in de ander.
Je staat er gelukkig niet alleen voor.

Dat blijkt ook weer uit dat derde punt.
Die zegende handen van de Here Jezus.
Dat is wat Jezus laat zien aan zijn discipelen.
Geen handen die zwaaien, maar handen die zegenen.
Handen die onderstrepen wat Jezus in Matteüs 28 zegt:

Ik ben met u, alle dagen, tot aan de voleinding der wereld.

Dan komt het nog dichterbij en dat maakt de vreugde nog groter.
Moet je die handen eens zien.
En heb je dat gehoord wat Hij zei?
Ja, dat maakt de vreugde compleet.
Zij keren terug in grote vreugde.

Het is opvallend dat we die woorden twee keer tegenkomen in het Lucas-evangelie.
Twee keer die woorden: grote vreugde.
Aan het begin en aan het eind.

De eerste keer is in Lucas 2, als de engel aan de herders verschijnt om de geboorte van Jezus bekend te maken. En dan zegt hij: Ik verkondig u grote vreugde.
En opvallend genoeg eindigt Lucas zijn evangelie ook met diezelfde woorden: zij keerden terug in grote vreugde.

Die twee horen natuurlijk bij elkaar.
Dat is zo duidelijk als maar kan.

En toch is er een verschil.
Want in Lucas gaat het nog om de *verkondiging* van grote vreugde.
Dat wordt nog verteld. Dan zijn het nog alleen de woorden die klinken.

Maar hier aan het eind zijn woorden ook geland.
Dan zit die grote vreugde ook in de harten.
Dan is het een beleefde en een doorleefde vreugde geworden.
Zij keerden terug *in* grote vreugde.
Die vreugde is werkelijkheid geworden in hun leven.
De Heer is met hun. Alle dagen. Tot aan de voleinding van de wereld.
Dat wisten ze niet met hun hoofd, maar dat voelden ze ook in hun hart.
Dat is ook de zegen van hemelvaart.

Je kunt dat vergelijken met koningin Wilhelmina, die in de tweede wereldoorlog naar Engeland is gegaan.
Voor haar was dat een moeilijke stap en toch is zij daar voor veel Nederlanders tot zegen geweest.
Via radio Oranje sprak zij haar landgenoten toe en dat gaf moed. Dat inspireerde en dat gaf steeds weer moed.

Zo werkt Christus vanuit de hemel.
Hij laat zijn boodschap horen via zijn volgelingen, die van Hem getuigen.
Hij is daar hard aan het werk om alle dingen nieuw te maken en om alles heen te stuwen naar de dag, die komen gaat.

En wat blijft, dat is Zijn zegen.
Dat is dat beeld van die zegenende handen.
Die doorboorde handen.
De handen van Hem, die zijn leven gaf om ons te redden.
De handen van de koning, die zelfs de dood heeft overwonnen.

Als je kijkt naar deze wereld, dan gebeurt er ontzettend veel.
Niet alleen mooie dingen, maar ook hele moeilijke dingen.
Een aanslag op een vooraanstaand politicus op Curaçao.
Twee zoontjes die vermist worden van een vader, die dood in een bos is gevonden.
Het is verschrikkelijk, wat er allemaal gebeurt in deze wereld.
Er zijn momenten in je leven, dat je denkt: Wat staat ons allemaal nog meer te wachten? Wat hangt ons allemaal boven het hoofd?

En dan dit plaatje in Lucas 24.
Zie je dat? Zie je wat boven ons hoofd hangt?
Boven ons hoofd zijn die handen van onze Heiland.
Die handen, die duidelijk maken dat Hij met ons is.
Die zegenende handen, die niet loslaten dat werk, dat Zijn hand begon.

En als ik dat zie, ja, dan kan ik en dan durf ik verder te gaan.
In geloof.
Met hoop.
En met grote vreugde!

Amen

Piet Hulshof, 9 mei 2013